

PRINCESKA KRIZIS

(Indijska pravljica.)

Nekoč, v pradavnih časih, je živel v daljni deželi Indiji princeska z imenom Krizis. Bila je zelo neprijazno dekletce; ni se hotela učiti niti pomagati svojim sestricam, ki so sedele na blazinah v razkošni kraljevski dvorani in pridno vezle z drobnimi prstki pisane preproge in zavese. Njena hudobnost je bila celo tako velika, da je nalašč zamešala vse niti v statvah tako, da jo je morala kraljica spoditi na vrt.

Tam se je Krizis igrala čisto sama. V lepi, kakor jutranja zarja rožnati oblecki, vezeni z zlatimi zvezdami, je lovila pisane, bele in rumene metuljčke. Nekega dne je pri svojih igrah zagledala za nizkim zidom deklico, ki je bila silno bleda in katere oblačilce je bilo na vseh koncih zakrpano in raztrgano. Z velikimi, presečimi očmi je gledala na vrt in na mlado princesko in ni mogla odtrgati oči od srebrne skledice, iz katere je ta jedla bel, droben riž. Krizis je iz njenih pogledov takoj uganila, da je deklica lačna. Stekla je k zidu, da bi skozi okroglo odprtino ponudila deklici nekaj svojega kosilca. Deklica pa se je ustrašila in zbežala, ker je mislila, da jo hoče princeska zapoditi.

Poslej je Krizis vedno premišljevala, kako bi pomagala ubogi deklici, ki je često hodila s svojo mamico po poti mimo grajskega zidovja. Ni se pa mogla domisliti, kaj bi ji podarila. Da bi ji dala riža, to se ji je zdelo za princesko preveč skromen in neprimeren dar. Zato je skrivaj vzela svoji materi najlepše svilene nitke za vezenje, da bi napravila mrežo za kristalno žogo, ki jo je menila pokloniti revnemu dekletcu. Toda njene ročice, ki se niso nikoli učile takega dela, so bile zelo nespretno in čim bolj se je trudila, tem manj je napravila. Po cele dneve je sedela na grajskem vrtu, toda iz pestrih nitk ni hotelo nastati prav nič. Zato je bila zelo žalostna; klobčič niti pa je ležal nedaleč od nje v travi.

Toda, kaj se je zgodilo? Svetlozelena nitka, ki je visela od klobčiča, se je zarila v zemljo in postala debelejša kakor steblo rastline; iz neurejenih niti so nastali zeleni listi, ob robih nazobčani, v sredi pa je zažarela lepa rumena roža. Krizis se je začudila in zavrisnila, da so jo slišali vsi prebivalci gradu; pa tudi ptički so prileteli, da vidijo, kaj se je zgodilo, in niso se mogli dovolj načuditi. Celo pisane

ribice iz okroglega ribnika so pokukale in začudeno gledale s svojimi velikimi očmi.

Krizis pa je od tedaj naprej nepretrgoma iskala ubogo deklico, da bi ji poklonila na tak čudežen način nastalo cvetko; toda dekletca ni bilo nikjer. Stekla je k materi in ji povedala, kaj se je zgodilo. Kralj in kraljica sta nato povabila vse uboge deklice, ki so živele v bližini gradu, v grajsko dvorano, ker sta slutila, da bo prišla z njimi tudi ona deklica, ki je bila Krizis najbolj pri srcu. Res, tudi ona je prišla. Vse deklice so dobile krasna nova oblačilca, pletene čevljičke in mnogo drugih stvari; uboga deklica pa še poleg vsega velik šopek nove cvetlice, ki je bila zrasla takrat, ko je Krizis mislila nanjo. Čim bolj so trgali to rastlino, tem večji in krasnejši so bili novi cveti. Cvetico pa so poslej na čast izpreobrnjeni princeski imenovali *krizantemo*.

PTIČKE ZEBE . . .

LOJZE ZUPANC

Na krvi jablani čepijo,
zmrzujejo,
se stiskajo
in govorijo:

Ščink, poleti frfotamo,
da v soncu bliska se nam perje,
lovimo se, igramo štiporamo,
zdaj vse naokoli je — iverje!

Cici, cici!
kar pod očmi se mi temni,
tako me mrazi,
cici, cici!

Kra! kra-kra!
kako smo bile debeluhe!
kra! kra-kra!
Zdaj prazne nosimo trebuhe!